Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 912/24
28.11.2024. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Душанке Ђорђевић, председника већа, Јелене Шкулић, Душана Агатоновића, Марка Јоцића и Данка Лаушевића, чланова већа, уз учешће саветника Јелене Каличанин Војновић, као записничара, у кривичном предмету **окривљеног АА и др.,** због кривичног дела насилничко понашање из члана 344 став 2 у вези става 1 КЗ и др., одлучујући о жалби јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду Кто.бр. 25/21 од 10.04.2024. године, жалби браниоца окривљеног ББ, адвоката Далибора Катанчевића, жалби браниоца окривљеног ВВ, адвоката Ивана Бајазита, жалби браниоца окривљеног ГГ, адвоката Владимира Гајића, изјављених против пресуде Вишег суда у Београду К.бр. 19/2021 од 12.12.2023. године, након седнице већа одржане у присуству окривљеног ББ и његовог браниоца адвоката Далибора Катанчевића, браниоца окривљеног ВВ, адвоката Ивана Бајазита и присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Бранислава Богдановића, те одсуству окривљеног ВВ, уредно обавештеног преко огласне табле суда, за кога присутни бранилац изјављује да је примио позив и да је сагласан да се седница одржи без њега и одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, дана 04.11.2024. године, а након већања и гласања одржаног 28.11.2024. године, донео је једногласно следећу

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, жалба браниоца окривљеног ББ, адвоката Далибора Катанчевића, жалба браниоца окривљеног ВВ, адвоката Ивана Бајазита и жалба браниоца окривљеног ГГ, адвоката Владимира Гајића, па се пресуда Вишег суда у Београду К.бр. 19/2021 од 12.12.2023. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Вишег суда у Београду К.бр. 19/2021 од 12.12.2023. године,

окривљени АА, ББ и ВВ су ставом првим изреке пресуде оглашени кривим да су извршили кривично дело насилничко понашање из члана 344 став 2 у вези става 1 КЗ, а окривљени АА, окривљени ББ, окривљени ББ и окривљени ГГ да су, сваки за себе, извршили кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 4 у вези става 1 КЗ. Суд је окривљенима АА, ББ и ВВ најпре утврдио појединачне казне затвора за свако кривично дело посебно и то казне затвора у трајању од по 10 месеци за кривично дело насилничко понашање из члана 344 став 2 у вези става 1 КЗ и казне затвора у трајању од 2 године и 4 месеца за кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 4 у вези става 1 КЗ, па је даљом применом одредбе члана 60 КЗ, а у односу на окривљеног ГГ и применом члана 56 и 57 КЗ, окривљене АА, ББ и ВВ осудио на јединствене казне затвора у трајању од по 3 године, а окривљеног ГГ на казну затвора у трајању од једне године, у које казне ће се применом одредбе члана 63 КЗ урачунати време пороведено у притвору и за време трајања мере забране напуштања стана према окривљенима АА, ББ и ВВ. Према окривљенима АА, ББ, ВВ и ГГ је изречена и мера безбедности одузимања предмета и то по једног пиштоља ближе наведених марки и карактеристика у изреци пресуде. Окривљени су обавезани на плаћање трошкова судског паушала у износу од по 20.000,00 динара и на плаћање трошкова кривичног поступка, с тим што је одлучено да ће о висини трошкова поступка суд одлучити накнадно посебним решењем.

Ставом другим изреке исте пресуде су окривљени АА, ББ и ВВ ослобођени од оптужбе да су на месту, у време и начин утврђеним изреком пресуде у нужној одбрани извршили кривично дело тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 3 КЗ у саизвршилаштву у вези члана 33 КЗ, те је одлучено да трошкови кривичног поступка у овом делу падају на терет буџетских средстава суда. Оштећена ДД, ЂЂ и ЕЕ су ради остваривања истакнутих имовинско-правних захтева упућени на парницу.

Против ове пресуде благовремене жалбе су изјавили:

-јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду Кто.бр. 25/21 од 10.04.2024. године, због повреде кривичног закона и погрешно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или преиначи пресуду тако што ће окривљеног АА, ББ и ВВ огласити кривим због извршења кривичног дела тешко убиство у саизвршилаштву из члана 114 став 1 тачка 3 и члана 33 КЗ и осудити их на казне по закону;

-бранилац окривљеног ББ, адвокат Далибор Катанчевић из свих законом предвиђених разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи пресуду тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или преиначи пресуду у погледу одлуке о казни тако што ће окривљеног осудити на знатно блажу казну;

-бранилац окривљеног ВВ, адвокат Иван Бајазит због битне повреде одредаба ЗКП, непотпуно и погрешно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду пресуду преиначи у

погледу кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 4 у вези става 1 КЗ, описаног у изреци пресуде под тачком I – II и окривљеног ВВ ослободи од оптужбе и сходно томе осуди на блажу затворску казну;

-бранилац окривљеног ГГ, адвокат Владимир Гајић из свих законом предвиђених разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу, преиначи пресуду и донесе ослобађајућу пресуду у односу на окривљеног ГГ или алтернативно усвоји жалбу, преиначи пресуду и смањи казну окривљеном ГГ.

Одговоре на жалбу јавног тужиоца Вишег јавног тужилашта у Београду су поднели бранилац окривљеног АА, адвокат Бранислав Богдановић и бранилац окривљеног ББ, адвокат Далибор Катанчевић, оспоривши наводе ове жалбе са предлогом да Апелациони суд у Београду одбије као неосновану жалбу јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и ожалбену пресуду у ослобађајућем делу потврди.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је у поднеску Ктж.бр. 955/24 од 20.08.2024. године, изнео предлог да Апелациони суд у Београду усвоји као основану жалбу јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и пресуду Вишег суда у Београду укине, те предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или преиначи само у ослобађајућем делу у изреци под II, тако што ће окривљене АА, ББ и ВВ огласити кривима због тога што су као саизвршиоци извршили кривично дело тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 3 у вези члана 33 КЗ и осудити их на казне по закону, а да се жалбе бранилаца, у ситуацији да не дође до укидања првостепене пресуде, по жалби јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, одбију као неосноване, а ожалбена пресуда у непреиначеном делу потврди.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа у присуству окривљеног ББ и његовог браниоца адвоката Далибора Катанчевића, браниоца окривљеног АА, адвоката Бранислава Богдановића и браниоца окривљеног ВВ, адвоката Ивана Бајазита, те одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду и одсуству уредно обавештеног окривљеног ВВ, за кога је присутни бранилац изјавио да је окривљени примио позив и да је сагласан да се седница одржи без присуства окривљеног, на којој је размотрио целокупне списе заједно са ожалбеном пресудом, изјављеним жалбама, пресуду испитао у смислу одредбе члана 467 став 1 ЗКП, у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутих у жалбама, па је по оцени жалбених навода и предлога, нашао:

-жалбе су неосноване.

У жалби јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду се понављају наводи из првостепеног поступка, износи сопствена оцена изведених доказа и понавља теза о томе да је суд оценом доказа извео погрешан закључак о непостојању кривичног дела тешко убиство у саизвршилаштву из члана 114 став 1 тачка 3, у вези члана 33 КЗ те је на основу погрешно утврђеног чињеничног стања донео ослобођајућу пресуду у

односу на окривљене АА, ББ и ВВ. Према ставу жалбе, у конкретном случају нису испуњене околности за примену члана 19 КЗ, имајући пре свега у виду интензитет напада и то чињеницу да из исказа окривљеног ГГ произлази да, након што је оштећени ЖЖ испалио један метак у правцу окривљених АА, ББ и ВВ, исти испаљују 13 пројектила у правцу оштећеног и критичном приликом га лишавају живота, а када је реч о интензитету напада, суд није обратио пажњу на то да су три окривљена пуцала на једног оштећеног, а да критичном приликом ниједан окривљени није погођен. Ако суд већ прихвата да се предметни догађај одвијао на начин на који је то описано у оптужници, онда је нелогично како узима као животну одбрану окривљених да су поступали у нужној одбрани, имајући у виду да би свакако животније било да окривљени, након што из непознатог правца хици полете ка њима, реагују тако што ће лећи на под или побећи, а не на тај начин што ће истовремено извадити пиштоље и почети да пуцају у непознатом правцу. У жалби је посебно истакнуто да је у конкретном случају било речи о уговореном обрачуну, те да из доказа у списима следи да су окривљени АА, ББ и ВВ два дана раније извршили кривично дело насилничко понашање на штету оштећеног ЗЗ, када се окривљени АА тада оштећеном обратио речима: "... је следећи", након чега су предметне вечери на месту извршења кривичног дела окривљени АА, ББ и ВВ дошли у току ноћи по позиву ИИ и то сва тројица наоружани оружјем за које немају дозволе, из чега следи, према ставу жалбе, да је напад на оштећног ЖЖ био намерно инсцениран. Нелогично је да суд прихвата закључак да окривљени нису знали у кога испаљују пројектиле, будући да окривљени ГГ наводи да окривљени њих нису могли да виде јер су били у мраку, а што су остали окривљени потврдили обзиром да су видели само бљесак, будући да је овакав закључак суда у директној супротности са исказом окривљеног ГГ, који је између осталог пред судом објаснио да су окривљени АА, ББ и ВВ чули оштећеног ЖЖ јер је он гласно причао мобилним телефоном, те да се налазио на удаљености од 8 метара од окривљених, а протекло је одређено време од тренутка кад су оштећеног чули и остали окривљени, и самог испаљивања хица од стране оштећеног покојног ЖЖ. Дакле, према ставу жалбе, окривљени АА, ББ и ВВ су морали да виде оштећеног, имајући у виду близину на којој су се у односу на оштећеног налазили, те чињеницу да су чули оштећеног како прича преко мобилног. Указано је и на исказ сестре покојног ЖЖ, сведока ЈЈ, која је изјавила да је чула да се прича да ће окривљени лишити живота оштећеног. Напад код нужне одбране мора бити нескривљен и неизазван од нападача, а који услови у конкретном случају нису испуњени, због чега је суду предложено преиначење пресуде у ослобађајућем делу, те доношење осуђујуће пресуде.

Апелациони суд у Београду је предметне жалбене наводе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва оценио као неосноване. Ово због тога што је првостепени суд са степеном извесности утврдио да су окривљени АА, ББ и ВВ дана 25.06.2020. године испалили већи број пројектила у правцу сада покојног ЖЖ и оштећеног ГГ, којом приликом је сада покојни ЖЖ задобио смртоносне повреде, али их је, и према ставу Апелационог суда у Београду, правилно ослободио од оптужбе, налазећи да су окривљени у односу на кривично дело тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 3 у саизвршилаштву у вези са чланом 33 КЗ, поступали у нужној одбрани.

Правилан је закључак првостепеног суда да је неспорно утврђено да је оштећени

ЖЖ испалио већи број пројектила у правцу оптужених АА, ББ и ВВ, те да су окривљени након тога, како и сам тужилац у оптужници наводи, узвратили испаљивањем пројектила из својих оружја које су неовлашћено носили, не знајући тачно у кога испаљују пројектиле, јер је сам окривљени ГГ пред судом објаснио да окривљени АА, ББ и ВВ нису могли да виде ни њега нити оштећеног сада покојног ЖЖ, будући да су они били у мраку, а из одбрана окривљених АА, ББ и ВВ следи да су видели само бљесак од испаљеног пројектила.

Апелациони суд у Београду налази да у конкретном случају јесте неосновано жалбом истакнуто да нису испуњени услови за примену одредбе члана 19 КЗ, јер је интензитет одбране окривљених према покојном оштећеном био неупоредиво већи од интезитета напада, али је, према ставу овог суда, првостепени суд правилно утврдио да из доказа у списима следи да су окривљени АА, ББ и ВВ испалили већи број пројектила од сада покојног ЖЖ, али и то да из доказа у списима следи да је покојни ЖЖ први испалио пројектил, дакле, изазвао је напад који је, док је трајао, био одбијен истовременим радњама окривљених АА, ББ и ВВ. Одбрана је према ставу овог суда одговарала нападу у смислу одредбе члана 19 КЗ, будући да је на пуцање из ватреног оружја у правцу окривљених одговорено на исти начин односно пуцањем из ватреног оружја ка оштећеном.

Према ставу овог суда неосновано се жалбом јавног тужиоца истиче да су окривљени дошли на раније уговорени обрачун, јер доказа за такву тврдњу нема. Из одбране окривљеног ГГ, следи да му сада покојни ЖЖ није рекао због чега му предаје пиштољ и на кога треба да пуца, а из одбрана окривљених АА, ББ и ВВ следи да је окривљени АА на место догађаја дошао у друштву окривљених ВВ и ББ, јер га је претходно ИИ позвао како би му донео новац који дугује, те да су том приликом били нападнути од стране оштећеног ЖЖ и окривљеног ГГ исплљивањем пројектила из ватреног оружја, које из мрака нису ни видели, након чега су окривљени АА, ББ и ВВ штитећи своје животе одбијали истовремени противправни напад тако што су узвратили испаљивањем пројектила из својих оружја у правцу бљеска који је долазио из неосветљене шуме. Из доказа у списима неспорно следи и то да је смрт сада покојног ЖЖ наступила као последица чињенице да је погођен једним пројектилом испаљеним из пиштоља марке ЦЗ 88 калибра 9 мм, који је након контакта са тврдом подлогом погодио оштећеног, из чега следи да одбрана окривљених од напада није била прекомерна, како се то жалбом јавног тужиоца имплицира, тезом о томе да је оштећени био сувише инвазивно контранападнут од стране окривљених, јер иако из доказа списиса следи да су окривљени АА, ББ и ВВ испалили више пројектила у правцу оштећеног, покојни оштећени није изрешетан, већ је његова смрт је наступила услед чињенице да га је погодио један пројектил који је рикошетирао, док окривљени ГГ том приликом није ни погођен.

Следом реченог жалбени наводи јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду су неосновани, а ожалбена пресуда је према ставу Апелационог суда у Београду у ослобађајућем делу правилна и на закону заснована, те је њена законитост неосновано доведена у питање жалбом јавног тужиоца.

У жалби браниоца окривљеног ББ адвоката Далибора Катанчевића се правилност и законитост пресуде спори наводима о томе да је нејасно на основу чега је првостепени суд закључио да су радњама окривљеног стичу обележја кривичног дела насилничко понашање из члана 344 став 2 у вези става 1 КЗ за које је оглашен кривим јер у изреци пресуде и у образложењу није наведено у чему се састоји угрожавање спокојства грађана и теже ремећење јавног реда и мира, што су битни елементи предметног кривичног дела. Заштитни објект овог кривичног дела јесу грађани, односно шири круг лица који у себи не обухвата непосредни објекат извршења кривичног дела односно оштећено лице. Такође, суд је пропустио да да разлоге за став о томе да су окривљени кривично дело извршили у саставу групе, а у образложењу је изостала анализа квалификаторне околности, те је пресуду према ставу жалбе у овом делу немогуће испитати. Првостепени суд је појам групе образложио саизвршилатвом и елементима саизвршилаштва што је према ставу жалбе неприхватљиво.

Апелациони суд у Београду је и ове жалбене наводе оценио као без утицаја на другачију одлуку суда у овој кривично-правној ствари. Наиме, правилно је првостепени суд закључио оценом изведених доказа да су окривљени АА, ББ и ВВ у време, на месту и начин описан изреком пресуде вршењем насиља према другом значајније угрожавали спокојство грађана и теже реметили јавни ред и мир при чему је дело извршено у групи и том приликом је неком лицу нанета телесна повреда, на тај начин што су сачекали долазак оштећеног ЗЗ у близини места његовог становања, где су му након изласка из аутомобила, у присуству девојке КК, сви окривљени задали више удараца рукама и ногама у пределу главе и тела услед којих је оштећени задобио лаку телесну повреду након чега су се удаљили својим путничким моторним возилима.

Првостепени суд је правилно закључио да се у радњама окривљених стичу сви како субјективни тако и објективни елементи кривичног дела насилничко понашање из члана 344 став 2 у вези става 1 КЗ, због чега су жалбени наводи браниоца окривљеног ББ о томе да је суд погрешно применио кривични закон што је последица погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, оцењени као без утицаја на другачију одлуку суда у овој кривично-правној ствари. Наиме, окривљени АА, ББ и ВВ током поступка у својим одбранама нису спорили да су критичном приликом на начин како је описано у изреци пресуде нанели повреде оштећеном ЗЗ (раније ...), не оспоравајући да су му задали више удараца, а да је претходно дошло до вербалног сукоба између окривљеног ББ и ЗЗ, а како су у том делу њихове одбране потврђене свим другим изведеним доказима, то их је првостепени суд правилно прихватио као истините. Према ставу овог суда правилан је закључак првостепеног суда да су окривљени АА, ББ и ВВ били свесни да вршењем насиља према ЗЗ значајније угрожавају спокојство грађана и теже ремете јавни ред и мир јер се критични догађај догодио у насељеном месту, на улици, а пребијање оштећеног на улици у насељеном месту и према ставу овог суда објективно представља теже ремећење јавног реда и мира.

Окривљени су и према ставу овог суда критичном приликом поступали у групи, јер је дело извршено од стране три лица, окривљених АА, ББ и ВВ, који су повезани ради повременог вршења кривичних дела, и која није имала дефинисане улоге својих чланова, континуитет чланства или развијену структуру, а што произлази из неспорних

чињеница да су окривљени у овом кривичном поступку терећени због извршења не само кривичног дела насилничко понашање из члана 344 став 2 КЗ већ и због извршења кривичног дела тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 3 КЗ у саизвршилаштву увези члана 33 КЗ, за које су изреком пресуде ослобођени оптужбе јер је утврђено да су тада поступали у нужној одбрани одбијајући од себе истовремени противправни напад, а када су наоружани пуцали у правцу места са којег су претходно били нападнути. Према ставу овог суда супротно жалбеним наводима браниоца окривљеног ББ, адвоката Далибора Катанчевића наводи оптужбе су у изнетом смислу доказани изведеним доказима па је правилност и законитост пресуде у том смислу неосновано наведено питање.

У жалби браниоца окривљеног ВВ, адвоката Ивана Бајазита, се спори закључак суда да из доказа у списима следи да окривљени ГГ извршио кривично дело недозвољена производња, држање и ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 4 у вези става 1 КЗ, те се понавља да је одбрана окривљеног ГГ једини доказ за тврдњу оптужбе да је окривљени ВВ критичном приликом неовлашћено носио пиштољ. Указује се на страну 63. образложења пресуде у којој је наведено да је према потврди пиштољ који се приписује ВВ одузет од грађанина ЛЛ, а пронађен је у школи "...", док се на скици лица места и фотодокументацији види и чаура пронађена поред револвера ЖЖ, која је обележена траком бр. 2, а у поступку је утврђено да она припада пиштољу за кога се тврди да га је носио ВВ, при чему на самом пиштољу нису пронађени биолошки трагови овог окривљеног као ни на преосталом предмету односно поменутој чаури.

Апелациони суд у Београду је и ове жалбене наводе оценио као неосноване јер је првостепени суд правилно ценио одбрану окривљеног ВВ који се бранио да критичном приликом није имао никакав пиштољ, да никад није имао оружје а камоли да је из њега пуцао те током поступка није спорио једино то да је дана 25.06.2020. године био у друштву окривљених АА и ББ, али првостепени суд одбрану окривљеног у овом делу није прихватио као истиниту правилно закључујући да је она у супротности са доказима које је прихватио.

Наиме, из одбране окривљеног ГГ следи да је дана 25.06.2020. године око 22.30 часова када је био у друштву сада покојног ЖЖ, видео три лица која су ишла бетонском стазом из улице ..., која су, када су им пришли на удаљености од 8-9 метара (покојни ЖЖ му је рекао да пуца али да он то није учинио па га ЖЖ склонио и почео сам да пуца) извадили пиштоље и почели да пуцају на њих. Из овакве одбране окривљеног ГГ неспорно следи да су сва три окривљена, дакле и окривљени ВВ имали пиштоље, па је одбрана окривљеног ВВ и према ставу овог суда неуверљива и срачуната на избегавање кривице. Наиме, окривљени ГГ је признао релевантне чињенице у вези са оним радњама које су и њему стављене на терет, те је детаљно описао и радње сада покојног ЖЖ, а на темељима његове одбране је и донета пресуда у ослобађајућем делу, а како није био близак са осталим оптуженима, није имао никаквих разлога да се неистинито изјашњава о чињеници да је и окривљени ВВ имао код себе пиштољ и да је из њега пуцао, те да су то чинили и АА и ББ.

Према ставу овог суда, а следом реченог, правилно је првостепени суд са степеном извесности утврдио да је критичном приликом и окривљени ВВ имао оружје из кога је испалио пројектил у правцу сада покојног ЖЖ и оштећеног ГГ због чега су жалбени наводи његовог браниоца оцењени као неосновани.

У жалби браниоца окривљеног ГГ, адвоката Владимира Гајића, се наводи да тужилац није доказао постојање умишљаја код окривљеног ГГ у вези са кривичним делом недозвољено држање и ношење оружја, јер се из целокупног понашања окривљеног једино може закључити да он није поступао са умишљајем када је у питању кривично дело за које оглашен кривим. Наиме, понавља се одбрана окривљеног из првостепеног поступка у којој је окривљени ГГ тврдио да је против своје воље преузео пиштољ од сада покојног ЖЖ из чега следи да окривљени предметни пиштољ није држао и носио сопственом и слободном вољом већ је на њега утицао старији и јачи покојни ЖЖ у ком смислу је суду предложено преиначење пресуде и доношење ослобађајуће пресуде у односу на окривљеног ГГ.

Апелациони суд у Београду је и ове жалбене наводе оценио као без утицаја на другачију одлуку суда у овој кривичној правној ствари јер је правилно закључио да из доказа у списима неспорно следи да је окривљени ГГ критичном приликом носио без дозволе пиштољ, а будући да овај окривљени описује да је након пуцњаве побегао у зграду, а онда се вратио и оружје поново преместио, то из доказа у списима следи да његове радње објективно јесу ношење ватреног оружја за које окривљени није имао дозволу, па како је кривично дело извршио у стању урачунљивости свестан свога дела чије је извршење и хтео, знајући да је исто забрањено, то је према ставу овог суда правилан закључак првостепеног суда да се у његовим радњама стичу сви како субјективни тако и објективни елементи кривичног дела недозвољена производња и држање и ношење и промет оружја експлозивних материја из члана 348 став 4 у вези става 1 КЗ за које је правилно оглашен кривим, због чега цитирни наводи браниоца окривљеног, нису имали утицаја на одлучивање овог суда.

Испитујући пресуду у делу одлуке о кривичним санкцијама у ком делу се пресуда с једне стране спори жалбеним наводима Јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду о томе да су окривљени строго кажњени, те са друге стране жалбеним наводима бранилаца окривљених о томе да су окривљени благо кажњени, Апелациони суд у Београду налази да су жалбе и у овом делу неосноване те да је пресуда правилна и на закону заснована.

Наиме, првостепени суд је приликом доношења одлуке о врсти и висини кривичне санкције коју ће изрећи окривљенима правилно утврдио и адекватан значај дао свим околностима члана 54 КЗ које утичу на то да кривична санкција буде правилно одабрана и њена висина правилно одмерена, па су тако правилно као олакшавајуће околности на страни окривљених АА, ББ и ГГ цењена признања окривљених, као и признање на страни окривљеног ВВ у односу на кривично дело насилничко понашање из члана 344 став 2 у вези става 1 КЗ, затим чињеница да је окривљени ББ отац двоје малолетне деце, окривљени ГГ млад човек који је у време извршења кривичног дела био личност у развоју без довољног животног искуства, као

и ранија неосуђиваност овог окривљеног, док је као отежавајућа околност на страни окривљених АА, ББ и ВВ правилно цењена ранија осуђиваност.

Даље, ценећи степен кривице и јачину повреде и угрожавања заштићеног добра, првостепени суд је, према ставу овог суда, правилно окривљенима АА, ББ и ВВ најпре утврдио појединачне казне затвора за свако кривично дело посебно и то казну затвора у трајању од по десет месеци за кривично дело насилничко понашање из члана 344 став 2 у вези става 1 КЗ, а казну затвора у трајању од по две године и четири месеца за кривично дело недозвољена производња и држање и ношење и промет оружја експлозивних материја из члана 348 став 4 у вези става 1 КЗ, те је даљом применом одредбе члана 60 окривљене АА, ББ и ВВ осудио на јединствене казне затвора у трајању од по три године у коју је урачунато време проведено на лишењу слободе и у притвору.

У односу на окривљеног ГГ првостепени суд је правилно применом одредбе члана 56 и 57 КЗ окривљеном ублажио казну испод оне која је као најмања по мери прописана законом, правилно закључујући да олакшавајуће околности на страни овог окривљеног јесу особитне олакшавајуће околности које указују на то да ће ублаженом казном постићи сврху кажњавања због чега је правилно окривљени ГГ осуђен на казну затвора у трајању од једне године.

Овако одмерене казне су према налажењу Апелационог суда у Београду адекватне како тежини извршених кривичних дела тако и личностима окривљених као извршилаца и њима ће се по оцени овог суда довољно утицати на окривљене да убудуће не врше оваква и слична кривична дела, односно постићиће се сврха кажњавања и изрицања кривичних санкција које су предвиђене одредбама чланова 4 и 42 КЗ.

Следом свега реченог Апелациони суд у Београду је донео одлуку као у изреци на основу одредбе члана 457 ЗКП.

Записничар – саветник
Јелена Каличанин Војновић с.р.

Председник већа-судија
Душанка Ђорђевић с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић